

NS Ziņu biļetens

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1158

25.05.2025 (136)

Hitlers karā : Kas *īsti* notika?

A.V. Schaerffenberg

5. daļa

4. nodaļa: Prelūdija karam

Jūs pretojaties jebkādam mieram. Jūs vēlaties mūžīgu kara un miera atkārtošanos."

Frīdrihs Nīče
Ievads, *Tā runāja Zaratustra*

Kad 1933. gada 30. janvārī piedzima Trešais reihs, gan Vācijas iekšienē, gan ārpus tās oponenti bija pārliecināti, ka tas drīz sabruks. Viņu maldīgo priekšstatu vēl vairāk nostiprināja nākamā gada jūlijā notikušais Rēma pučs, kas izraisīja šķelšanos. Taču 1936. gadā viņi beidzot saprata, ka nacionālsociālisms ir fenomēns, ko var likvidēt tikai ar ārēju militāru agresiju, kuru viņi bija apņēmušies izmantot atbilstošos apstākļos, citiem vārdiem sakot, kad bruņošanās būs pabeigta un citos reģionos dzīvojošo vāciešu masas būs pietiekami sagatavotas, lai riskētu ar savu dzīvību kā lielgabalu lopbarība.

Pēc Pirmā pasaules kara vācieši brīvprātīgi nolika savus ieročus pēc ASV prezidenta Vudro Vilsona pavēles, kurš solīja, ka drīz pēc tam sabiedrotie arī paši nāks ar atbruņošanās programmām. Tā vietā Lielbritānija un Francija ne tikai saglabāja savus bruņotos spēkus, bet arī turpināja tos attīstīt vēl gadiem ilgi pirms Fīrera kļūšanas par kancleru. "Vācu tauta un Vācijas valdība ir pieprasījusi pilnīgi nekādus ieročus," viņš paziņoja 1933. gada 16. oktobra starptautiskajā radio raidījumā, "bet gan vienlīdzīgas tiesības. Ja pasaule nolems likvidēt visus ieročus līdz pat pēdējam ložmetējam, tad mēs esam gatavi pievienoties šādai konvencijai. Ja pasaule nolemj likvidēt *konkrētus* ieroču *veidus*, tad mēs esam gatavi bez tiem iztikt no paša sākuma. Bet, ja pasaule nolemj, ka bruņoties drīkst tikai atsevišķas valstis, bet citas nē, tad mēs neesam gatavi pieļaut, ka mūs izslēgtu kā tautu, kurai ir būtiski mazāk tiesību."

Trīsdesmitajos gados viņš izteica priekšlikumu pēc priekšlikuma par savstarpēju Eiropas atbruņošanos, lai sabiedroto presē tiktu nosodīts kā "kara kurinātājs". Jau 1934. gadā viņš pierādīja savu galīgo nodomu nopietnību, ieceļot Joahimu fon Ribentropu par īpašo komisāru atbruņošanās jautājumos. Vienpadsmit gadus vēlāk, starptautiskā konflikta, no kura viņš centās izvairīties, pēdējās dienās, Hitlers savā testamentā atcerējās: "Es esmu izteicis tik daudz piedāvājumu par bruņojuma samazināšanu un likvidēšanu, ko nevar izskaidrot uz mūžīgiem laikiem, ka atbildība par šī kara izcelšanos nevar gulst uz mani. Turklāt es nekad neesmu vēlējies, lai pēc pirmā briesmīgā pasaules kara rastos otrs karš pret Angliju vai pat Ameriku."

Apzinoties starptautisko aģitāciju pret viņa pienācīgi ievēlēto režīmu, Hitlers ātri sāka veidot miermīlīgas attiecības ar kaimiņvalstīm. Fašistiskā Itālija jau bija labvēlīgi noskaņota pret Jauno Vāciju ideoloģisku apsvērumu dēļ. Taču Francija un Anglija bija senas ienaidnieces. Lai to apliecinātu, viņš lika fon Ribentropam 1935. gada 18. jūnijā Londonā risināt sarunas par Anglijas un Vācijas jūras spēku līgumu. Tas uz visiem laikiem samazināja Kriegsmarine karakuģu skaitu līdz 35 % no Karaliskās flotes virsūdens kapacitātes, tādējādi apliecinot Trešā reiha nodomu nekad neapstrīdēt Lielbritānijas jūras spēku. Tomēr uz šo dāsno soli netika atbildēts ar pretimnākšanu. Pēc vairāk nekā divus gadus ilgušām savstarpējām atbruņošanās sarunām ar britiem viņi nepārprotami paziņoja, ka Anglija *neievēros* Versaļas līgumu, kuru paši bija parakstījuši, samazinot savu militāro ražošanu, bet faktiski turpinās uzlabot un paplašināt savus bruņotos spēkus.

Tā kā Lielbritānijā, tāpat kā citur, nemitīgi pieauga ebreju aģitācija par karu, Hitlers zināja, ka tagad viņam ir jāpastiprina vērmahts, ja Vācija vēlas iegūt izredzes cīnīties pret ap viņu izveidojušos ebreju valstu koalīciju. Francijai, cenšoties iekarot Vācijas tradicionālo ienaidnieku, viņš atteicās no visām pretenzijām uz strīdīgajām teritorijām, kurās joprojām dzīvoja liels skaits viņa tautiešu (piemēram, Elzasas Lotringā), un veica daudzus diplomātiskus soļus, lai panāktu

tuvināšanos. Piemēram, "1935. gadā viņš Berlīnē ar īpašām godalgām bija pieņēmis Francijas kara neredzīgo delegāciju, kuru vadīja deputāts Scapini, kurš arī bija neredzīgs," kā raksta Leons DeGrelle. Un "viņš noorganizēja vācu veterānu svētkošanu uz Douamont, lai sadraudzētos ar saviem bijušajiem franču pretiniekiem".

Kopš 1928. gada, piecus gadus pirms Hitlera nākšanas pie varas, Vācijas kuģu būvētavas būvēja kaujas kuģi, kas varētu mest izaicinājumu *Dunkera* klasei - lielākajam Francijas flotes bruņoto kuģu tipam, taču Hitlera likā to demontēt kā miera žestu. Parīzes politiķi atbildēja uz šiem soļiem, noslēdzot militāru aliansi ar komunistisko Krieviju, kas bija vērsta tieši pret Reihu. Viņu rīcībai nebija nekāda sakara ar Hitlera diplomātiju, bet tās mērķis bija vienīgi sagraut Vāciju. Daudzus francūžus šokēja viņu valdības skandaloza rīcība. "No šī brīža," pēc Francijas un Padomju Savienības pakta ratifikācijas 1936. gada 27. februārī izsaucās valstsvīrs Benoist-Mešēns, "mēs atrodamies uz bīstamas lejupslīdes nogāzes."

Pat briti uzskatīja, ka franči ir aizgājuši pārāk tālu. To ārlietu ministrs sers Džons Saimons savam vēstniekam Francijā pavēstīja, lai "skaidri un gaiši paziņo, ka Anglija ir satraukta, redzot, ka Francija noslēdz līgumu, kas galu galā varētu novest pie dalības karā pret Vāciju ar nosacījumiem, kuri nav savienojami ar Lokarno pakta otro punktu". Pats, uz kuru atsaucās Saimons, paredzēja, ka tā parakstītājs valstis, tostarp Francija, apņemas nekad nesadarboties ar kādu valsti, lai ielenktu citu valsti. Francijai nebija ko iegūt un bija ko zaudēt (ko tā galu galā arī zaudēja), pievienojoties Staļinam pret savām interesēm, kas bija vitāli svarīgas. Šāds pašnāvnieciskais pakts ar velnu varēja kalpot tikai ebrejiem, kuri visās sabiedroto un neitrālajās valstīs atklāti aģitēja par "svēto karu" pret Vāciju, neatkarīgi no starptautiskajām tiesībām vai upuriem, ko gēni varētu nest, lai padarītu pasauli drošu ebrejiem.

Lai parādītu, ka viņu nebiedē šāda gangsteru taktika, 7. martā Hitlera nosūtīja savus karaspēkus reokupēt Reinzemi. Jau pats tās nosaukums to identificēja kā vācu, nevis franču zemi. Parīzes politiķi, alkatības un mūžīgas atriebības vadīti, kā daļu no sava laupījuma, ko viņiem bija apsolījuši Versaļas līguma autori, bija atrāvuši Reinzemi no pēckara Vācijas, kas bija sagrauta sakāves. Tie paši ziņu mediji, kas sašutuši par Hitlera "iebrukumu" Reinzemē, nekad npublicēja ne vārda par "tūkstošiem un tūkstošiem ģimeņu izraidīšanu no savām mājām", ko veica franči (Brinklijs, 9). Lai vēl vairāk pazemotu neaizsargātos Reinzemes iedzīvotājus, kā okupācijas karaspēks tika izmantoti melnādainie koloniālie karavīri no Sudānas.

Šis nicināmais pasākums izraisīja sašutumu visā pasaulē un atklāja, ka frančus pilnībā vada bezgaumīgs naidis. Slavenais dramaturgs Džordžs Bernards Šovs (George Bernard Shaw) Britu raidsabiedrības paziņojumā nosodīja franču veikto

Reinzemes ieņemšanu ar bruņotiem melnādainajiem, uzskatot to par "Rietumu civilizācijas spēli". Hitlera veiktā Rūras "remilitarizācija" mainīja šo apkaunojošo situāciju un deva skaidru vēstījumu Francijas politiķiem: Ja viņi izprovocēs konfrontāciju, viņi pirmie izjutīs tās sekas. Viņi atkāpās, bet pasaule bija nonākusi "bīstamā nogāzē" uz karu.

Nevar pārāk uzsvērt, ka Fīrers šajā laikā pieņēma lēmumu par Vācijas bruņošanu tikai Francijas nepārtraukto draudu un nelokāmās nevēlēšanās meklēt miermīlīgus starptautisko problēmu risinājumus dēļ. Kamēr viņš centās panākt saskaņu ar visām ariju tautām viņu radniecisko asins un kultūras saišu dēļ, sabiedroto politiķi domāja tikai par to, kā iznīcināt ikvienu nacionālsociālisma paliekas pēc savu ebreju algotņu, kuri jau bija izsludinājuši karu vācu tautai, pavēles. To pašu kaujas kuģi, ko Hitlers iepriekš bija pavēlējis demontēt kā labas gribas apliecinājumu Francijai, tagad viņš pavēlēja atjaunot. Dažus gadus vēlāk sabiedrotie dārgi samaksās par atteikšanos pieņemt viņa olīvkoka zaru, kad varenaus kaujas kruīza kuģis "*Scharnhorst*" kļuva par viņu postu un pazemojumu jūrā.

Kamēr Francijas politiskās marionetes, kas pieder starptautiskajiem ebrejiem, spēlējās ar uguni, marksistu koalīcija Spānijā ar terora un korupcijas palīdzību izkrāpa šīs valsts nacionālās vēlēšanas. Lai gan lielākā daļa spāņu balsoja citādi, komunisti un anarhisti bija tik *nekaunīgi*, ka savu jauno aliansi nosauca par "Tautas" fronti. Šī boļševiku sazvērestība bija gatavojusies sagrābt valdību Madridē, kad pret to izcēlās patiesa tautas sacelšanās. Līdz 1936. gada vasarai Spānijā sākās pilsoņu karš. Patriotisko pretošanos vadīja Hosē Antonio de Rivera, Falangistu kustības - spāņu fašisma versijas - dibinātājs. Viņa sodīšana ar nāvi, ko izpildīja komunistu ķenguru tiesa, izraisīja nacionālo pretestību.

26. jūlijā Padomju Savienības modrie padomju karavīri izmantoja Spānijas iekšējās grūtības, ko viņi uzskatīja par iespēju nostiprināties Rietumeiropā, par ko jau sen bija sapņojuši. Staļins nosūtīja marksistiskajiem republikāņiem "militāros padomniekus" un materiālus. Drīz vien Spānija no PSRS saņēma ne tikai finansiālu palīdzību, bet arī ieročus, tostarp jaunākos Sarkano gaisa spēku iznīcinātājus un bumbvedējus. Lai stātos pretī šim cilvēku un ieroču pieplūdumam, nacionālistiem vajadzēja nekavējoties pārcelt savu armiju no Marokas uz Ibērijas kaujas laukiem, taču viņiem trūka līdzekļu, lai to izdarītu.

Francisko Franko, kurš bija izmisis un pārstāvēja savas valsts patriotiskās intereses, vērsās pēc palīdzības pie Musolīni un Hitlera. "Vai mēs, fašisti, varētu atstāt bez atbildes šo saucienu," pēc pieciem gadiem jautāja Duce, "un palikt vienaldzīgi, saskaroties ar tik asiņainiem noziegumiem, ko pastrādāja tā sauktās "Tautas frontes"? Vai mēs varētu atteikties sniegt palīdzību glābšanas kustībai, kas Antonio Primo de Riverā bija atradusi savu radītāju, askētu un mocekli? Nē. 1936. gada 27. jūlijā izlidoja mūsu pirmā kara lidmašīnu eskadriļa, un tajā pašā dienā mums bija

pirmie bojāgājušie."

Savukārt fīrers pavēlēja nosūtīt transporta lidmašīnu floti uz Ziemeļāfriku, no kurienes tās nogādāja nacionālistu armiju uz Spāniju tieši laikā, lai novērstu sarkano pārņemšanu Ibērijas pussalā. Tādējādi Ādolfs Hitlers iecerēja un īstenoja vēsturē pirmo militāro gaisa transportu. Tas ne tikai izglāba Spāniju, bet galu galā arī visu Eiropu no pārvēršanās par Padomju Savienības paplašinājumu. Kā vēlāk fīrers atzīmēja: "Franko vajadzētu uzcelt pieminekli Ju-52". Junkers Ju-52, ko tā apkalpes mīļi dēvēja par *Tante Ju* jeb "tanti Ju", bija lidmašīna, ar kuru no Marokas tika nogādāti nacionālistu karaspēka vienības.

Turpmāko trīs gadu laikā Spānijas pilsoņu karš draudēja izvērsties par pasaules mēroga ugunsgrēku, jo Staļins pastiprināja atbalstu republikāņiem. Viņiem pievienojās aizjūras komunistu brīvprātīgie, bieži vien ar savu valstu slepenu svētību un palīdzību. Francijas ebreju premjerministra Leona Blūma (Leon Blum) vāji slēptās aizbildniecības vadīti, viņi netraucēti pārgāja Spānijas robežu. Citi ieradās no tik tālienes kā Amerikas Savienotās Valstis, kur tā sauktās "Abrahama Linkolna brigādes" (ja tāda vispār bija, tad tā bija ebreju komunisma personifikācija) locekļiem bija atļauts brīvi piedalīties Spānijas pilsoņu karā, neraugoties uz Rūzvelta "oficiālo" valsts politiku par neiejaukšanos.

Taču arī nacionālisti piesaistīja savus brīvprātīgos, sākot no Īrijas fašistiem un itāļu melnajiem krekliem līdz poļu pilotiem un krievu emigrantiem. To vidū bija arī Vācijas *Kondoru leģiona* lidotāji, kuriem bija izšķiroša nozīme kara iznākumā, nacionālistiem izcīnot pārkumu gaisā. Viņu episko sāgu sarakstīja Rojs Kempbels (Roy Campbell), viens no 20. gadsimta angļu dzejas dižgariem un viens no Franko britu brīvprātīgajiem, "*Ziedošā šautene*".

1937. gada 27. aprīlī laikrakstus visā pasaulē pāršalca sašutums par gaisa uzlidojumu neaizsargātajai basku pilsētai Gernikai. Par šīs briesmīgās traģēdijas cēloni kļuva šausminošas fotogrāfijas ar 6000 mirušo sieviešu un bērnu attēliem, ko papildināja virsraksti, kuros tika apsūdzēti "nacistu slepkavas". Kamēr žurnālisti Francijā, Anglijā, Krievijā un Amerikā centās uzkurināt sabiedrisko domu pret vāciešiem, *Kondoru leģiona* piloti bija neizpratnē, jo viņi nekad nav bombardējuši Gerniku. Viņu mērķi bija tikai republikāņu cietokšņi netālajā Bilbao pilsētā. Lai gan Gernikas civiliedzīvotāju bojāgājušie bija pietiekami reāli, patiesībā viņus bija noslepkavojuši komunistu trieciena grupējumi, kas savus zvērības bija pārvērtuši antifāšistiskā propagandā. Viņiem, protams, palīdzēja lielā mērā simpātiskā pasaules prese, kuras lasītājiem netika dota iespēja uzzināt pretējus pierādījumus ne no vāciešiem, ne no Starptautiskā Sarkanā Krusta. Komunistu un ziņu mediju piekrišana sagrozīt patiesību pret nacionālsociālistiem bija pietiekami izplatīta jau no brīža, kad 1920. gadā Ādolfs Hitlers izstrādāja savu ideoloģiju. Taču ar Gerniku maldināšanas apmēri sasniedza vēl nebijušus apmērus, kas nemitīgi at-

kārtojās un paplašinājās visa Otrā pasaules kara laikā līdz pat mūsdienām. Spānijas pilsoņu kara lielā patiesība bija tā, ka tajā uzvarēja patriotiski elementi no visas Eiropas jaunā sadarbības garā, kas pārvarēja vecās sīkumainās un šovinstiskās šķelšanās.

Šī patiesība tika dramatizēta 1939. gada aprīlī, kad Madrides ielās notika milzīga demonstrācija, ko rīkoja uzvarējušie ģenerāļa Franko spēki. Spānijas falangisti un itāļu fašisti defilēja kopā ar vācu Kondora leģionāriem un brīvprātīgajiem, kas pārstāvēja daudzas citas Eiropas tautības. Viņi bija pierādījuši, ka ļaunākos savas rases ienaidniekus var uzvarēt, apvienojoties kā ariju karotāji - pierādījumu, ko viņi vēlreiz apstiprināja pēc dažiem gadiem.

Neveiksmīgi sagravuši fašismu un nacionālsociālismu Spānijā, vīlušies ebreji un viņu pakalpiņi meklēja citas iespējas, lai atkal uzsāktu savu "svēto karu". Divas no tām viņi atrada Centrāleiropā un Austrumeiropā.

NSDAP/AO ir pasaulē lielākais Nacionālsociālistu propagandas piegādātājs! **Drukāti un tiešsaistes periodiskie izdevumi daudzās valodās** **Simtiem grāmatu daudzās valodās** **Simtiem vietņu daudzās valodās**

